

1. oktobris

Svētā

Terēze no Bērna Jēzus (Terēze no Lizjē)

(1873–1897)

**karmelīte, Baznīcas doktore
piemiņas diena 1. oktobrī**

Viņas Debesis – darīt labu virs zemes

Terēze no Lizjē mūžībā aizgāja pašās 19. gadsimta beigās, 1897. gadā, bet jau 1925. gadā viņa tika pasludināta par svēto. Kanonizācijas process virzījās tik strauji, ka netika ievēroti pat Baznīcas tiesībās noteiktie laika ierobežojumi. Pāvests Pijs X, kas uzsāka kanonizācijas procesu, jau paredzēja, ka Terēze tiks atzīta par „mūsu laiku izcilāko svēto”. Savukārt pāvests Pijs XI, kas viņu paaugstināja altāra godā, to nosauca par sava „pontifikāta zvaigzni”. Turklāt šķietami paradoksālā kārtā Pijs XI šo klauzūras māsu pasludināja par visas pasaules misiju un visu zemju misionāru aizbildni.

1937. gadā kardināls Pačelli, toreiz vēl pāvesta legāts, Lizjē iesvētīja jaunuzcelto baziliku, kas bija veltīta Terēzei. Viņš svēto nodēvēja par „dzīvā Dieva mazo tabernākulu”, kas nu ir kļuvis par „viņas cilvēciskuma piepildītu, varenu templi”. Vēlāk, būdams pāvests (Pijs XII), viņš Terēzi līdzās Žannai d'Arkai nominēja arī par visas Francijas aizbildni. Pēc Otrā pasaules kara, svētās Terēzes nāves piecdesmitajā gadskārtā, – viņu tolaik jau dēvēja par „Francijas Terēzi” – pa visu valsti tika vesta urna ar viņas pišļiem, un it visur to uzņēma ar gaviļēm. Terēzes Martēnas sarakstītā autobiogrāfija tika izdota simtiem tūkstošos eksemplāru, un tikai viena gada laikā vien – 1915. gadā – tika izplatīti četri miljoni viņas attēla kopiju. Abos pasaules karos, atrazdamies gan ierakumos, gan koncentrācijas nometnēs, ticīgie Terēzi uzlūkoja kā draugu un mierinātāju. Viņu dēvēja par „visvairāk milēto meiteni virs zemes”. Terēzei piedēvēto brīnumu skaits jau pirms kanonizācijas pārsniedza četrus tūkstošus. Bet viņa jau pati bija solījusi: „*Ja Dievs manas vēlēšanās piepildīs, tad manas debesis būs virs zemes līdz pat pasaules galam. Es vēlos, būdama Debesīs, darīt labu virs zemes.*”

Liekas, ka Terēzei izdevies paveikt to, kas iepriekš nebija pa spēkam veselam pulkam ticīgo: viņa ar vienu rokas mājienu bija sagrāvusi heroiskā svētuma seno celtni, tā vietā piedāvājot vispārēju, ikdienišķu svētumu, kura izpausme ir necīgi žesti. Viņa cilvēces sirdī bija aizskārusi kaut ko ļoti dziļu un noslēpumainu. Tas arī ir vienīgais viņas „universāluma” izskaidrojums – Terēze no Lizjē un svētais Francisks ir vienīgie Rietumu Baznīcas svētie, kurus godina arī Austrumu Baznīcā un kuri iemantojuši apbrīnas pilnu attieksmi arī nekristīgajā pasaulē.

Terēze piedzima turīgā sīkburžuāzijas aprindu ģimenē, un viņas bērnība bija laimīga – dzīvespriekša piepildīti

nepilni pieci gadi. Mamma rakstīja: „Viņa smejas un priecājas no rīta līdz vakaram.” Terēze bija jaunākā no piecām meitām, ļoti jūtīgs un eksplazīvs bērns, diezgan nepacietīga, bet vienlaikus maiga un bezgala priecīga. Taču meitene varēja būt gan piemīlīga, gan ietiepīga, un tādos brīžos viņu nekas nespēja pārliecināt. Mamma stāsta: „Kad Terēze saka *nē*, neviens viņu nevar piespiest mainīt lēmumu; pat ja viņu uz visu dienu iespundētu pagrabā, mazā drīzāk tur pārļautu arī nakti, nekā piekāptos.” Terēze bija ļoti patiesa un atklāta („nemelotu pat tad, ja viņai piesolītu visas pasaules zeltu”). Turklāt, ja bija kļūdījusies, meitene karsti vēlējās, lai viņai tūdaļ tiktu piedots.

Bet galvenais – mazajai bija ļoti tuvas attiecības ar Dievu. Šī dāvana gan ir dota visiem patiesi kristīgā ģimenē augošiem bērniem, taču Terēze to izdzīvoja ar visu savu esību – būdama pieaugusi, viņa patiešām varēs teikt, ka kopš trīs gadu vecuma labajam Dievam nekad un neko nav atteikusi.

Mazās Terēzes laimīgo bērnību kā ar zobenu pārcirta mammas nāve. Kaut arī ģimenes dzīve turpinājās un, kā ierasts, tā bija pilna maiguma, ticības un miera, no šī brīža pār meiteni gūlās nepārejošu skumju ēna. Terēzi audzināja māsa, no kurām vienu viņa īpaši izvēlējās sev par „otro mammu”. Turklāt viņa ļoti pieķērās savam ārkārtīgi labajam tētim. Lai arī Luī Martēns jau bija krietni gados (kad Terēze piedzima, viņam bija jau piecdesmit), viņš spēja vienlaikus sniegt gan tēvišķu, gan mātišķu mīlestību. Luī jau bija nosirmojis, un meitas viņu draudzīgi dēvēja par „patriarhu” – viņš tām bija Dieva Tēva tēla iemiesojums šeit, virs zemes, ģimenē. „*Es nespēju vārdos izteikt, cik ļoti tēti mīlēju,*” teikusi Terēze, „*es itin visu viņā apbrīnoju.*” Kopā ar tēti mazā iepazīna dabu, un, vērojot viņu baznīcā, meitene saprata, ko nozīmē lūgties. Pateicoties tieši viņam, Terēze iemācījās mīlestību un līdzjūtību pret nabadzīgajiem cilvēkiem.

Taču pēc mātes nāves Terēzes agrāk tik dzīvīgais raksturs pilnībā izmainījās. Viņa kļuva kautrīga, sevi ierāvusies, pārmērīgi jūtīga un raudulīga. Viņas dzīvē sākās visai drūms periods, kuru Terēze pati nodēvējusi par „visskumjāko savā mūžā”, un tas ilga aptuveni deviņus gadus.

Kad Terēzei apritēja deviņi gadi, viņas māsa – tā pati otrā mamma – atstāja ģimeni un iestājās Lizjē karmelišu klosterī, uzsākot dzīvi stingrā klauzūrā. Meitene atkal jutās līdz sirds dziļumiem ievainota... Taču tieši tobrīd viņa ieguva pilnīgu pārliecību arī par savu aicinājumu uz Karmelu. Terēzei pietika vien dzirdēt, ka tā ir vieta, kurā nošķiras tie, kas vēlas meklēt Dievu no visas sirds: „*Es izjutu – Karmels ir tukšnesis, kur labais Dievs*

vēlas paslēpt arī mani. Es to izjutu ar tādu spēku, ka manā sirdī nepalika ne vismazāko šaubu.” Šajā gadījumā runa bija par aicinājumu, kas ir ne tikai nepārprotams, bet arī brīvs no jebkādam psiholoģiskām šaubām. Terēze norāda: „Tas nebija nekāds meitenes sapnis, kam viņa ļaujās, bet gan pārliecība par dievišķo aicinājumu – es gribēju stāties Karmelā nevis Paulīnes (māsas) dēļ, nevis tādēļ, lai atkal būtu kopā ar zaudēto „otro māmiņu”, bet „vienīgi Jēzus dēļ”.”

Šķiršanās radītās psiholoģiskās ciešanas bija tik lielas, ka meitene sasirga ar visai divainu slimību. Nedēļām ilgi viņu mocīja neizskaidrojamas baiļu lēkmes, un brīžiem jau likās, ka viņa līdzinās „vājprātīgajai”, kas bez mitas vaimanā. Kādu dienu Terēze aizgūtnēm raudāja, saucot: „Mamma, mamma!” Māsas izmisumā par savu bezspēcību sāka lūgt Dievmāti, un Terēze redzēja, ka Jaunavas Marijas statuļa, kas atradās viņas istabā, atdzīvojas un meitenei uzsmaida. Vienā mirklī viņa kļuva vesela un tika pilnībā atbrīvota no ilgstošās nomāktības.

Karmelā iestājās vēl viena Martēnu meita (šoreiz ģimeni atstāja otra „mamma”), un trīspadsmitgadīgajai Terēzei par sevi atkal lika manīt bērnības ievainojumi. Turklāt viņai gadījās dzirdēt pāris visai kļūdainus sprediķus (to brīd Francijā vēl valdīja jansenisms), un pusaugu meitene iestīga bailēs un sirdsapziņas pārmetumos.

Visbeidzot 1886. gada Ziemassvētku naktī viņa saņēma savu „mazo brīnumu” – viņa tika pilnībā dziedināta; Terēze atkal bija tāda pati kā pirms deviņiem gadiem – mierīga, palāvības pilna, nepacietīga, jautra un apņēmīga: „Kopš tās svētīgās nakts es vairs neesmu zaudējusi nevienu kauju, tieši otrādi – es gūstu vienu uzvaru pēc otras... Jēzus mani tā pārveidoja, ka es pati sevi vairs nepazīstu.”

Kādu dienu Terēzei no lūgšanu grāmatas izslidēja krustā sistā Jēzus attēls. Viņas acu priekšā pēkšņi bija pie krusta pienaglotā roka, no kuras zemē tecēja asins lāses. „Es biju satriekta, redzot pilam asins lāses no Viņa dievišķās rokas, un mani pārņēma dziļas sāpes, domājot, ka šīs asinis līst zemē un nav neviena, kas tās uztvertu!” Un tad Terēze saprata, ka viņas dzīves „istā vieta” ir vienmēr atrasties krusta pakājē, lai uztvertu Pestītāja asinis un tās dotu tiem, kurus tikai šīs asinis var šķīstīt: „Es jutu, kā manā sirdī ienāca žēlsirdīgā mīlestība un vēlēšanās aizmirst pašai sevi, – tam, kas dāvā Kristus asinis, ir sevi pilnībā jāaizmirst.” Un viņa ne mirklī nekavējās.

Tajā laikā Parīzē šausminošā veidā bija nogalinātas divas sievietes un maza meitene. Šajā noziegumā tika apsūdzēts kāds trīsdesmit gadus vecs itālis Enriko Prancīni. Slepka tika notiesāts uz nāvi, bet viņš atteicās no jebkādas grēku nožēlas un reliģiskā mierinājuma. Terēze,

to uzzinājusi, viņu izvēlējās par „savu grēcinieku”. Meitene nenogurstoši lūdās, nesa upurus un viņa atgriešanās nodomā veltīja Svētās Mises Upurus. „Sirds dziļumos,” viņa teica, „es biju pārliecināta, ka manas lūgšanas tiks uzklauskātas. Bet, lai gūtu drosmi turpināt lūgties par grēciniekiem, es labajam Dievam sacīju – lai gan esmu pārliecināta, ka Viņš piedos nelaimīgajam Prancīni, un es tam ticētu arī tad, ja viņš grēkus neizsūdzētu un nekas neliecinātu, ka tas izdarīto nožēlo, – tik liela bija mana ticība Jēzus bezgalīgajai žēlsirdībai – taču es lūdzu Viņam „kādu nožēlas zīmi” par vienkāršu mierinājumu sev.” Nākamajā dienā Terēze avīzē izlasīja, ka līdz pat giljotīnas pakāpieniem Prancīni garīdznieku bija nicinoši atraidījis, taču pēdējā brīdī, pēkšņas iedvesmas pārņemts, viņš satvēris krucifiksu un dedzīgi to trīs reizes noskūpstījis. Četrpadsmit gadus vecā Terēze Prancīni nodēvēja par savu „pirmo bērnu” un kopš tā brīža apņēmas: „Mīlēt, mīlēt Jēzu no visas sirds!” Mīlestība un ciešanas – šie abi vārdi tagad bija nesaraunami saistīti.

Viņas lēmums iestāties Karmelā un tur pavadīt dzīvi, lūdzoties par grēcinieku atgriešanos, nu bija galīgs. Taču meitenei bija tikai piecpadsmit gadi, un klosterī nevarēja iestāties, pirms nebija sasniegta pilngadība. Bet, kā Terēze teica, „dievišķais aicinājums bija tik spēcīgs, ka, ja arī man būtu jāiziet cauri ugunij, es to darītu”. Vīspirms par savu aicinājumu viņa pastāstīja tētim. Lai arī šī ziņa plosīja tēva sirdi, viņš meitai teica, ka Dievs tam parādījis lielu godu, šādā veidā atprasot meitas. Pēc tam Terēze mēģināja pārliecināt diecēzes karmelītu priekšnieku un tad arī bīskapu, lai tie viņai ļautu iestāties Karmelā. Kad nodoms neizdevās, Terēze nolēma vērsties pie paša pāvesta un šajā nolūkā devās diecēzes rīkotā svētceļojumā uz Romu. Mūžīgajā pil-sētā svētceļojums sasniedza savu gala mērķi – pāvesta audienci. Tās laikā svētceļnieki pēc kārtas piegāja pie pāvesta, lai katrs saņemtu viņa svētību. Pirms tam tika stingri piekodināts pāvestu neapgrūtināt, jo viņš jau bija stipri gados un slims, un ar viņu nerunāt. Taču Terēze bija apņēmības pilna un nepakļāvās norādījumiem. „Labais pāvests,” viņa vēlāk rakstīja, „viņš ir tik vecs... Viņš gandrīz vairs nevar parunāt...”

Terēze noietās ceļos un saskaņā ar tradīciju noskūpstīja pāvesta kurpi. Bet tā vietā, lai celtos un dotos prom, meitene, uz ceļiem stāvēdama, asarām acis sacīja: „Svētais tēvs, man jums jālūdz liela žēlastība...” Viņas balss bija tik satraukta, ka pāvests sacīto nespēja saklausīt. „Es īsti nesaprotu,” viņš teica. „Svētais tēvs,” iejaucās ģenerālvikārs, kas atradās turpat līdzās un bija zaudējis pacietību, „tā ir kāda meitene, kura vēlas iestāties Karmelā piecpadsmit gadu vecumā. Bet priekšniecība jau viņas jautājumu šobrīd izskata.” Pāvesta atbilde bija visai paredzama: „Mana meita, tad dariet tā, kā priekšniecība

izlems.” „*Ak, Svētais tēvs,*” Terēze pazemīgi lūdza, „*ja jūs teiktu jā, tad visi piekristu!*...” Pāvests viņu cieši uzlūkoja, pēc tam lēnām, katru vārdu uzsvērdams, teica: „Labi, labi... jūs iestāties, ja Dievs to gribēs.” Terēze atcerējās: „*Pāvesta vēriņš un pārlicinošais skatiens atstāja dziļu iespaidu manā dvēselē.*” Meitene vēl centās turpināt runāt, bet abi gvardi jau viņai pieskārs, dodot zīmi celties. Taču, redzēdami, ka tas nelīdz, viņi bija spiesti Terēzi piecelt un ar varu aiznest prom. Meitenes acis bija asaru pilnas. Bet, pirms Terēzi aiznesa, pāvests ar mīlestību pielika roku pie viņas lūpām un deva tai savu svētību.

Kaut arī šķietami nekāda atļauja netika saņemta un garais brauciens cerētos rezultātus nedeva, Terēzes dzīvē tam bija īpaša nozīme. Līdz šim viņa ar priesteriem bija sastapusies vienīgi pie altāra vai biktskrēslā, bet, tā kā svētceļojumā piedalījās septiņdesmit pieci garīdznieki, viņai radās iespēja ar daudziem iepazīties un tos pavērot ikdienišķos dzīves apstākļos. Terēze dzimtenē atgriezās ar pārlicību, ka lūgties par priesteru dvēselēm ir viens no svarīgākajiem uzdevumiem ikvienam, kas mīl Baznīcu. Viņa vēlāk teiks: „*Itālijā es sapratu savu aicinājumu.*” Un kanoniskajā eksāmenā, kurā tika iztaujāta par garīgo aicinājumu, viņa savu karmelītes aicinājuma mērķi skaidros šādi: „*Esmu šeit nākusi, lai glābtu dvēseles un vispirms jau lai lūgtos par priesteriem.*”

Pretēji gaidītajam izņēmuma kārtā tika saņemta atļauja atvērt klostera durvis piecpadsmit gadus vecajai meitenei. Diecēzes karmelītu priekšnieku gan bija sadusmojis šis lūgums, tomēr viņš, pats to neapzinādams, klostermāsām sacīja pravietiskus vārdus: „Tā vien liekas, ka šis kopienas pestīšana ir atkarīga no piecpadsmitgadīga bērna!”

Tā nu „bērns” bija ienācis stingrās klauzūras klosterī, kuru tolaik skāra ne mazums problēmu. Ar mistisko skaistumu un cēlsirdību, kādai Karmelā būtu jāvalda, Lizjē bija diezgan trūcīgi – māsu garīgā formācija tika virzīta uz pārspīlētām morāles un askēzes formām. Turklāt tām piemita jansenisma nokrāsa, kura radīja visai skumju priekšstatu par Dievu kā tiesnesi, kam tiek sniegts gandarījums ar daudzām lūgšanām un upuriem.

Tomēr Terēzi klosterī nekas nepārsteidza – daudz kas bija nojaušams, jau atrodoties šaipus restēm: „*Sākotnējās ilūzijas? Pateicoties Dieva žēlastībai, man tādu nebija; es sastapos ar klostera dzīvi tādu, kādu to biju iedomājusies; neviens upuris mani nepārsteidza.*” Tās viņai ļāva pilnībā izbaudīt žēlastību justies pieņemtai tur, kur Dievs to bija vēlējis: „*Ar kādu dziļu prieku es atkārtoju vārdus „uz visiem laikiem”, es esmu šeit uz visiem laikiem!*”

Klosterdzīves pirmo posmu neizdzēšami iezīmēja kādas ciešanas, kas Terēzi šķīstīja. Runa ir par viņas tēta smago, pazemojošo slimību. Terēze tagad tik retajās apciemojuma reizēs no raudāšanas uztūkušām acīm caur restēm lūkojās uz tēti – smagā arteriosklerozes forma un urēmijas lēkmes tēti bija padarījušas līdzīgu nabaga prātā jukušajam, kam raksturīgi dīvaini žesti... Galu galā Luī nācās ievietot psihiatriskajā slimnīcā – tā kļuva par viņa skumjo klauzūru. Savukārt māsa Martēna nu bija „jukušā” meitas. Šī frāze gāja no mutes mutē, to dzirdēja čukstam pat klosterī, un vārdi nodarīja daudz lielākas sāpes, nekā paši runātāji spēja iedomāties.

Terēze rakstīja: „*Tāpat kā Jēzus pielūgsmes cienīgajam Vaigam ciešanu brīdī, tā arī Viņa uzticamā kalpa sejai sāpīgā pārbaudījuma dienās bija jābūt aizklātai.*” Reizēm Luī, it kā apzinādams savu pazemojumu, aizklāja seju, un Terēze tajā saskatīja atspoguļojamies Kristus Svētā Vaiga noslēpumu, jo arī Kristum – kā teicis pravietis Isajs – aiz mīlestības pret mums „nebija nekāda skaistuma”. Kādu dienu Terēze savam nabaga pazemotajam tētim solīja: „*Es centīšos būt tava slava, kļūstot par lielu svēto,*” – un samulsušajām māsām: „*Debesīs no katra viņa sirmā mata staros gaisma!*”

Tēva mājās neviens vairs nedzīvoja, viss tika izpārdots, un tādējādi šo vietu atstāja arī visdārgākās atmiņas. Tikai divi priekšmeti nonāca Karmelā: mājas pulkstenis, kas turpmāk korī skandēs garās meditācijas stundas, un slimā tēva ratiņkrēsls. Tās Terēzei ļoti noderēs viņas dzīves pēdējos mēnešos. Karmelā „mazajai Terēzei” tāpat būs jādzīvo divi noslēpumi: Jēzus bērniņa (kas prasa paklausību un vienkāršu, uzticības pilnu sevis vel-tīšanu) un Viņa ciešanas (tās prasa upuri un līdzdalību Jēzus ciešanās). Tāpēc viņa lūdza atļauju saukties par māsu Terēzi no Bērna Jēzus un Svētā Vaiga.

Ikviena māte labi zina, ka tad, kad mājās ienāk jauna dzīvībiņa, rodas jaunas prasības: kad mazulis guļ, ir jāuzvedas klusu; kad bērniņš spēlējas, tas viņam ir nopietns darbs, un pieaugušo uzdevums ir to atvieglot un mazo pasargāt; bet, kad bērns raud, tas ir jāmierina. Bērnam ir nepieciešams kādam piederēt, un viņš pieprasa sev visu pieaugušā uzmanību. Hanss Urss fon Baltazars rakstījis: „*Gulēt un spēlēties ir Vārda (Dieva Vārda, kas kļuvis bērns) vienīgās nodarbes. Tās valdzināja Terēzi no Lizjē, viņu, kas kā īsta māte, uzlūkojot Bērniņu, nekad nebeidza brīnīties un savas attiecības ar Viņu veidoja ļoti dabiski un konkrēti.*”

Visas problēmas, kādas ir mums, pieaugušajiem, kad domājam par visvareno Dievu (un tik daudz ko Viņam lūdzam, vēlamies, lai mūs pieņem, uzklausa, lai mums palīdz), Terēze atrisināja, tās uztverot saistībā ar Jēzus

visgrūtākajam pārbaudījumam, – Terēzei bija jāpierāda, ka viņas doktrīna („mazais celiņš”) ir patiesa, pašai dodoties pa ciešanu un nāves grūto ceļu. Bērnam nav jā-mācās piedzimt, bet pieaugušajam, kas Dieva priekšā vēlas „būt kā bērns”, ir jāiemācās nomirt, it kā viņš dzimtu.

Reizēm Terēze raizējās: „*Kā gan es varēšu nomirt!*” „*Es nekad neiemācīšos nomirt!*” Viņa nojauta, ka tai uzliktais pārbaudījums būs mokošs, – ķermenis ātri izdila un slimība radīja neciešamas sāpes. Kad medmāsa apkopa nabaga Terēzi, tām likās, ka tas ir divpadsmitgadīgas meitenes ķermenis, bet viņas elpa atgādinājusi tikko pasaulē nākuša bērna pirmās pūles elpot. Tas bija biedējoši. „*Ja jūs zinātu, ko nozīmē nespēt paelpot! Kad es smoku,*” viņa teica, „*labais Dievs man dod spēku. Katra ieelpa rada nežēlīgas sāpes, taču tās vēl nav tik stipras, lai man būtu jāklie dz.*”

Terēzes dzīves pēdējie mēneši bija pilni ciešanu, kas kā jūra pletās plašumā. Tās apņēma no visām pusēm un prasīja pilnīgu pakļāvību. Nu Terēze patiešām bija kā bērns, kurš uzticas ikvienam: „*Es sevi esmu aizmir-susi tik ļoti, ka nekur vairs sevi nemeklēju. Es tikai ciešu mirkli pēc mirkļa. Bērni nenosoda. Mazie Debesis tiks uz-ņemti ar vislielāko maigumu. Un par bērnu itin labi var kļūt arī tāds, kam uzticēti daudzi pienākumi, un arī tad, ja cilvēks dzīvo ilgu mūžu.*” Tomēr tiem, kas jautāja, vai ciešanas nav nepanesamas, Terēze atbildēja: „*Nē, es vēl varu labajam Dievam pateikt, ka Viņu mīlu, un redzu, ka ar to pietiek. Šonakt es to vairāk nespēju un tad lūdzu Svē-tajai Jaunavai, lai viņa ņem manu galvu savās rokās un es varētu šis mokas izturēt.*” Par savām ciešanām Terēze teica: „*Es mīlu visu, ko labais Dievs man sūta.*”

Tā bija ilgstoša un moku pilna agonija. Terēzes māsa stāsta: „*No viņas krūtīm nāca baismīgi gārdzieni. Seja bija uztūkusi, rokas – violetā krāsā, kājas – pavisam aukstas, viss viņas ķermenis trīcēja.*” Tā tas turpinājās vairākas stundas. Kad tuvojās vakars, viņa paskatījās uz priori un vaicāja: „*Mana māte, vai tā jau nav agonija? Vai es vēl nemirstu?*” Un priore sacīja, ka labais Dievs, iespē-jams, grib mazliet vēl pagaidīt. Terēze uz to atbildēja: „*Nu tad – uz priekšu!... Uz priekšu!... Es negribētu ciest mazāk...*” Pēc tam viņa, uzlūkojusi savu krucifiksu, no-teica: „*Es Viņu mīlu! Mans Dievs, es Tevi mīlu!*”

Terēzes galva atslīga atpakaļ, un viņa mirdzošām acīm vēl kādu brīdi lūkojās uz sienu, pie kuras bija piestipri-nāts *Credo* teksts. Tad viņa nomira. Bet pasaule ieguva savu „mazo svēto”.

Kad 1980. gada jūnijā pāvests Jānis Pāvils II kā svēt-ceļnieks ieradās Lizjē, viņš teica: „Mēs pateicamies par

svēto Terēzi no Lizjē. Mēs pateicamies par vienkāršo un šķīsto skaistumu, kas ar viņas starpniecību ir atklājies Baznīcai un visai pasaulei. Šis skaistums valdzina, lai arī zinām, cik tas bijis grūts un kā tas ir pilnveidojies cie-šanās. .. Bet skaistais pastāv, lai mūs rosinātu darbam. Vissvarīgākajam darbam – izprast sava cilvēciskuma noslēpumu.”

Kad Terēzi vēl māca viņas daudzveidīgās „vēlmes un ilgas, kas sniedzās līdz pat bezgalībai” un bija „lielākas par Visumu”, viņa sacīja: „*Par spīti savai necībai, es gri-bētu apgaismot dvēseles kā pravieši un mācītāji.*” Terēzes nāves simtajā gadadienā, pārspējot jebkādu cilvēcisku paredzamību, Dievs vēlējās piepildīt šo viņas vēlēšanos. 1997. gadā pāvests Jānis Pāvils II pasludināja svēto Te-rēzi no Bērna Jēzus un no Svētā Vaiga par „vispārējās Baznīcas doktoru”, atzīdams pilnīgu viņas sludinātās, praktizētās un visai pasaulei ar meitenes sirdsdegsmi mācītās „Mīlestības zinātnes” derīgumu.

*Izmantojot Antonio Marijas Sikari OCD
raksta fragmentus,*

materiālu sagatavojušas Aija Balode un Astra Feldmane

Ar pilnu šā raksta tekstu varat iepazīties grāmatā „Svēto portreti. Kāda svēta ģimene” (KALA Raksti, Rīga, 2009)

Avots:

Cilvēki Kalnā : svinot Ticības gadu, Mieram tuvu ikmēneša žurnāls par svētajiem. - Nr.11 (2013) - Rīga : KALA Raksti, 2013., 5.- 10.lpp.